

De la idea a la pedra

Francesc Massip

'*Vía dolorosa*', de *David Hare*. Versió: *Nacho Artime*. Intèrpret: *Joaquín Kremel*. Direcció: *J. Kremel, Juan Margallo*. Villarroel Teatre, 13 de maig.

Els que no van tenir la sort de veure David Hare en directe interpretant la seva *Vía dolorosa* (Romea, 2003) potser més val que s'aboquin a la lectura de la magnífica traducció d'Eduard Bartoll, última cuada de la col·lecció teatral Columna/Romea que també, com la de 62 i Proa, ha entrat en *stand by*.

La versió que n'ha fet Joaquín Kremel al Teatre Villarroel és d'una destrempa que et porta directament a estirar el múscul del badall i que, en tot cas, resalta més les mancances que les virtuts del text. *Vía dolorosa* és un monòleg-testimoni que l'autor anglès fa de la seva estada a Israel (1997) com a observador *neutral* del conflicte àrabo-jueu. Una visió profundament occidental, atònita i incisiva de la crònica incapacitat de polítics i dirigents espirituals d'assossegat la gent: els que tenen l'obligació per càrrec i feina de facilitar la convivència s'han dedicat a torpedinar-la i a excitar l'animadversió entre la població tant des del minaret -i la trona- com des de l'actuació governamental. Ara bé, la fina ironia i la crítica perplexitat que respira la peça de Hare queda encotillada pel to de solemnitat plúmbia que Kremel li infon. Una interpretació poc esponjosa i falsament còmplice, de dicció grisa i gestualitat encarcarada, que sepulquen la vivacitat dels diàlegs de Hare en les cendres fredes de l'avorriment. La producció és tan descurada que no tremola en crucificar el català en l'única paraula que s'usa en el nostre idioma al programa de mà: l'altre títol de Hare vist a Barcelona, *Celobert*, que van interpretar el tàndem Pou-Calvó, ha quedat en *Cell obert*, mots que no signifiquen res.

Si a Israel fa temps que les idees han estat substituïdes per les bombes, a l'escenari del Villarroel les que hi havia a *Vía dolorosa* han esdevingut una llosa de pedra.